

המילואים בלבד בלא אחיות השורש) היינו ת"י של
 ביי"ת וכן אחיות י"ת של טי"ת ואחיות י"ת של ח"ת
 מה שאין כן בכל האחיות : והשלשה קדושות הם
 בחי' אדם ומחשבה דיבור מעשה כי כאשר יש לו
 בטחון או הוא נואר ביותר שלא לעשות שום דבר
 עד ראונו ית' ח"ו וכן בדיבור מחשבתו פטויה
 להדבק ביותר הכל וירא מאתו תמיד והנה מחשבה
 הוא בחי' נשמה ומשכנה בתוך ודיבור הוא בחי' רוח
 ממללא משכנה בלב ומנינו אמירה בלב לך אמר
 לבי ומעשה הוא בחי' נפש ומשכנה בכבוד תכבד
 העבודה וכולל לומר דמ"ו מרמו שלש סעודות של
 שבת בלילה עד חלק וכו' הוא השדה בגלוי כמו
 שדרשו חז"ל הוא עד זמעה וסעודת שמירת חיקון
 המחשבה סתימא וסעודה שליטת הוא חיקון הדיבור
 כי בחינת כח הדיבור בא באדם מקודם כשהוא
 עדיין בקטנות ואין לו עדיין בחי' המחשבה וזה
 וספרתם לכם היינו שתראו לזכך ולהאיר בחי' לנ"ס
 היינו ל"ב כ"בד מ"ז וממחרת השבת היינו שלשה
 פעמים יראה במעשה הדיבור ומחשבה שלשה פעמים
 יראה הוא עולה מספר מחרת ונקרא שבת וזה
 אשר אני נותן לנ"ס ושבתה וגו' שהוא בחי' שבת
 שתקבל הארץ בחי' שבת נייחא דארעא :

א יאמר לתוך קטשה הג"ל . גם יל"ד הפסוק וכו'
 תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וגו' . וזוית
 את ברבתי וגו' ולכאורה אינו מובן מה שהוא בלשון
 קושא שאינו מדרך הכתוב . ולהבין כ"ו צריכין
 להבין מקודם ענין בריה"ע שאין לו קיום רק ע"י
 אכילה ושחיה שלכאורה אינו מובן למה ברא הקב"ה
 את האדם שיהיה מוכרח לדברים גשמיים דהיינו
 אכילה ושחיה ובפרט כמעט שני"ו עובר אדם כמה
 עבירות ואינו יכול לעבוד את הקב"ה בחמידות
 כ"כ בלי הפסק פ"י מדרת הסרנסה אך נוכל להבין
 כ"ז ע"ד העבודה דהנה עיקר כוונת הבורא ית'
 כאשר ברא בחי' אכילה הוא רק בשביל בחי' אי'
 מחמת שפירות אי' יש להם קדושה כ"כ כשאלם
 אוכל מפירות אי' שהם ו' המינים שנשתבחה בהן
 אי' ואוכל אותם בקדושת הגוף מעורר ו' מדות
 העליונים ונקשר ונדבק לבחי' קדושה עילאה וזה
 לבחי' ואחם הדברים בה' אלהים חיים ולבחי'
 אכילה

בג

על הארץ רק כשיהיה לכם בחי' בטח וע"י בטחון
 ואמונה בה' שאנחנו מאמינים בה' שהכל בא רק
 ברצונו ית' וממאה"כ פותח את ידך ומשביע לכל
 חי רצון ר"ל שרק ברצונו ית' הוא משביע לכל חי
 ואין אנחנו עושים כלום ולכן אנחנו פטוים בה'
 שתמיד יתן לנו שפע וקדושה ברצונו הטוב אף
 עפ"י שאין לנו כדאי ובזאת הבחי' היה להם קיום
 בא"י הקדושה ובחי' הבטחון נקרא א' כי ע"י אמונה
 שמאמינים שה' הוא אחד הפשוט ואין בלתי ממילא
 הוא מאמין שהכל בא מאתו ית' ואין לו לבטוח כ"א
 בה' אחד והשאה"כ כי תבוא אל הארץ אשר אני נותן
 לכם פ"י שכאשר תבוא אל הארץ ותאמינו אשר אני
 נותן לכם ולא בתחכם ובעושים ידכם עשיתם כל זאת
 ואי' ושבתה הארץ שבת לה' פ"י שיהיה לכם עי"י
 בטחון ואמונה שביטתה וקיום בארץ והשביטה תהיה
 לה' ר"ל בקדושה כי קדושת הארץ תהיה בחוככם
 ויהיה הכל לה' ואח"כ תמלטנו הכתוב הארץ להחנה
 ואמר שש שנים תורע שדך פ"י שש שנים גימ' אלף
 שהוא אות אל"ף במילואו מרמז על בחי' בטחון
 שנקראת א' וגם א' מתחלף באות ו' כי לא באל"ף
 כמו לו ב' ע"כ גם אות ואו מרמז על בחי' בטחון
 ומרמזו בבחי' שש פ"י בשעת האריעה יהיה בחי'
 אות א' בחי' אות וא"ו בחי' אמונה ובטחון לגד
 עיניך ותוטר תמיד שה' נתן לכם כל הכח ותבטח
 בה' שהוא ישלח לך ברכה בהוריעה וכן שש שנים
 תומור כרמך וגו' ואם תעשה כן אזי בודאי ואספת
 את תבואתה וגו' ובשנה השביעית וגו' שבת לה'
 אזי יהיה שבת לה' בחי' נייחא לה' הכל בקדושה
 כנ"ל אבל מי שאינו מאמין ובטח בה' ואומר כח'
 ועושים ידי וגו' ממילא הוא חשוד על השביעית וא"א
 להיות שבת לה' ואזי ממילא סופו למכור מטליו
 ואחוזתו וללוות ברבית ואח"כ מוכר א"ע כפירש"י
 שמחמת שאין לו מדת הבטחון וכסבור שעשה לו
 בעצמו בכתו ובעושים ידו ע"כ יעווב אותו הש"ת
 וממילא בא לכל אלו כנ"ל אבל כשהוא בטוח בה'
 אחד אזי ממשיך עליו בחי' קדושה וזה מרמז הכתוב
 בטח בה' וגו' בטח במלואו כזה ביי"ת טי"ת ח"ת
 (מכאן ואילך הענין ענף כתב ד ק' אדמו"ר זללה"ה)
 והנה המילואים של אחיות בטח הם ג"פ קדוש (היינו